

Arrest

nr. 298 667 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskyalaan 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Nigeriaanse nationaliteit.

Op 28 januari 2022 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 september 2022 verklaarde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, daar de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Italië. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 287 897 van 21 april 2023 bevestigde de Raad de bestreden beslissing en verwierp het beroep.

Op 8 mei 2023 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming ten aanzien van de verwerende partij. Het betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer I mevrouw <1>, die verklaart te heten,

naam O.

voornaam D.

geboortedatum : (...)1989

geboorteplaats : Edo State

nationaliteit Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/04/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1'. van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde medicatie te nemen om te slapen en legde bij het CGVS een ziekenhuisopnameattest voor van het Sint-Jan ziekenhuis te Brussel d.d. 20/04/2022. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien

hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Italië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Tevens voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"De tegenpartij heeft aan de eiser een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitgereikt omwille van het feit « dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum »;

Welnu :

Uit de voorbereidende juridische werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 ter wijziging van de wetsartikelen, met betrekking tot het artikel 7 van dezelfde wet omhelst de verplichting voor de overheid om een beslissing tot terugkeer jegens eender welke rechtsingezetene van een derde land die onwettig op het grondgebied verblijft, niet noodzakelijkerwijs rechtsgeldig is indien een terugwijzing van een vreemdeling een schending van de artikelen 3 en 8 van de Europese Conventie voor de bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna : het EVRM) teweegbrengt (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.).

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat indien de tegenpartij een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitreikt, zij in welbepaalde gevallen, opgenomen in het artikel 7 van de wet, aan elke rechtsingezetene van een derde land die zich in België bevindt in een onregelmatige verblijfssituatie, deze handeling niet te beschouwen als zijnde automatisch en onder alle omstandigheden toepasbaar.

Ook volstaat het onregelmatig karakter van de verblijfssituatie op zich niet om het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen zonder dat andere factoren, met name deze verbonden aan het schenden van de fundamentele rechten, gevrijwaard door de artikelen 3 en 8 van het EVRM eveneens in overweging worden gebracht, op een dermate wijze dat de verwerende partij hierbij een bepaalde appreciatiemarge dient in rekening te brengen.

In dit geval lijdt de eiser aan een ernstig pathologie waarvoor hij opgenomen dient te worden in het ziekenhuis en een medische opvolging behoeft;

Welnu, bij het nemen van deze beslissing, was de tegenpartij op de hoogte van de gezondheidstoestand van de eiser maar zij schijnt daar geen rekening mee gehouden te hebben en voldoet zich met te verklaren : « (...) de dienst Vreemdelingenzaken is heden niet in het bezit van eender welk medisch document, al dan niet voorgelegd bij het verhoord bij de CGVS. Voor het ogenblik, is de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet in het bezit van inlichtingen die aantonen dat de betrokken persoon in de onmogelijkheid is om te reizen noch beschikt zij over informatie volgens dewelke het vertrek uit het land uitgesteld kan worden omwille van bijzondere omstandigheden in deze situatie (...) » ;

Terzelfdertijd erkent de tegenpartij dat « De betrokkene heeft bevestigd dat hij geneesmiddelen neemt om te kunnen slapen en aan het CGVS een attest van hospitalisering in het Sint-Jansziekenhuis te Brussel op 20/04/2022 afgeleverd te hebben».

Alvorens een maatregel tot verwijdering te nemen dient men alle inlichtingen inzake de gezondheidstoestand van de eiser in te winnen. Hier had een voorafgaandelijk onderzoek moeten gebeuren alvorens men een beslissing in deze zaak nam.

Door dermate te handelen, heeft de tegenpartij het rechtsprincipe van behoorlijk bestuur geschonden en vermeden rekening te houden met de gezondheidssituatie van de eiser;

Wat de zorgvuldigheidverplichting betreft opgelegd aan de overheid om erover te waken dat, alvorens een beslissing uit te vaardigen, alle nuttige gegevens in de zaak te vergaren en deze zorgvuldig te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen met volledige kennis van de zaak. Anders gesteld, is een volledig onderzoek aangewezen van alle gegevens van de zaak in al zijn bijzondere aspecten alvorens een beslissing genomen wordt.

De Raad van State heeft reeds talloze malen schendingen jegens de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht vastgesteld, verbonden met het artikel 8 en 3 van het EVRM, met de verwijzing dat de overheid kennis heeft (of dient te hebben) van het privé- of gezinsleven van de eiser en het komt haar toe om een zo grondig mogelijk onderzoek uit te voeren naar alle aspecten in de zaak die voorhanden zijn en haar beslissing te motiveren rekening houdende met : « De Raad is van oordeel dat de verwerende partij niet overgegaan is, in dit geval, tot een zo grondig mogelijk onderzoek als mogelijk aangaande de zaak en in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had of diende te hebben op het ogenblik dat de bevelen tot het verlaten van het grondgebied werden genomen en de opgeworpen schending van het artikel 8 van het EVRM dient, aldus als gegrond beschouwd te worden in dit opzicht » (CCE 25 oktober 2013, n°112 862).

Deze verplichting tot het uitvoeren van een onderzoek « zo grondig mogelijk » werd eveneens herhaald in het Arrest n°133 656 van 24 november 2014). Gelet op de inlichtingen waarover de tegenpartij beschikte, dienen wij vast te stellen dat zij verzaakt heeft aan haar onderzoeksplicht en dit « op een zo grondig mogelijke wijze » gelet op de belangen die op het spel staan.

De tegenpartij heeft eveneens nagelaten de elementen te hare beschikking in rekening te nemen bij het beoordelen van de situatie van de eiser met daarbij schending van de artikelen 2 tot 3 van de wet van 29.07.1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten alsmede het rechtsprincipe van behoorlijk bestuur.

Door het nemen van een beslissing tot het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied heeft de tegenpartij een automatische toepassing van haar politiebevoegdheid uitgevoerd.

Op geen enkel ogenblik heeft de tegenpartij gezocht om zich voorafgaandelijk in te lichten aangaande de medische toestand van de eiser die nu gedwongen is tot hospitalisatie voor zijn gezondheidsproblemen; De zorgvuldigheidsplicht legde aan de tegenpartij de plicht op om vanwege de eiser alle inlichtingen aangaande zijn toestand op te vragen, meer bepaald zijn gezondheidstoestand indien zij wenste op voorhand een beslissing te nemen die van een dergelijke weerslag is dat zij onherstelbare gevolgen kan teweegbrengen op het leven van een individu;

Het is niet mogelijk zich te ontdoen van deze verplichting door eenvoudigweg te argumenteren dat men niet over eender welk medisch document beschikt of over informatie die staat dat de betrokken persoon niet bij machte is te reizen;

Omwille van hetgeen hier voorafgaat, kan de tegenpartij niet bogen op een volledig gebonden bevoegdheid bij het uitreiken van een bevel tot het verlaten van het grondgebied op grond van het artikel 7 van de wet.

Gelet op hetgeen vooraf werd gesteld, dient dit middel als ernstig en ontvankelijk verklaard te worden.

- schending van het artikel 8 van het EVRM

In de bewoordingen van het artikel 8 van de Conventie voor het Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, heeft elkeen recht op het respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn woning, zijn briefwisseling en op dit recht kan geen inbreuk worden gemaakt door een openbare overheid voor zover deze inbreuk niet is voorzien door de wet en indien zij een maatregel uitmaakt die, binnen een democratische samenleving noodzakelijk is voor de openbare veiligheid, de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de volksgezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

In dit geval beschikt de eiser effectief over een privéleven opgebouwd gedurende zijn periode die hij in België heeft doorgebracht en dit uit zich met name in zijn integratie, zijn werk en zijn sociale en vriendschapsrelaties die hij tot stand heeft gebracht, enz...

Te meer blijkt dat zijn gezondheidstoestand onstabiel is en dat alles heeft bepaalde gevolgen ;

Wat het onderzoek naar de klacht wegens schending van het artikel 8 betreft, bepaalt de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens dat hier vier vragen

dienen gesteld te worden : is er een inbreuk in het privéleven ? Indien zo, is deze inbreuk toegelaten door de wet ? Indien deze inbreuk wettelijk is, is haar oogmerk dan legitiem ? Indien het oogmerk legitiem is, is deze inbreuk dan noodzakelijk binnen een democratische samenleving ?

Het is zonder twijfel in dit geval dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied zonder enige twijfel een inbreuk omhelst in het privéleven van de eiser in die mate dat haar uitvoering hem zou dwingen zijn woonplaats en het land waarin hij leeft te verlaten waar hij reeds een geruime tijd heeft doorgebracht en daarbij zijn relaties te verbreken en een einde te stellen aan zijn medische zorgverlening enz.... ;

Indien desalniettemin deze inbreuk voorzien is door de wet en legitiem is want « Het komt aan de verdragsaangesloten staten toe om de openbare orde te verzekeren, in het bijzonder in hun controle ervan, in toepassing van een rechtsprincipe uit het internationale recht dat vaststaat en zonder inbreuk op de verplichtingen die voortspruiten uit de verdragen voor hen inzake het binnenlaten en het laten verblijven van buitenlanders » (EHRM, Arrest Dalia tegen Frankrijk van 19/02/1998 Hudoc 750, verzoekschrift 26102/95) ;

Indien INTEGENDEEL, er sprake is van een twijfel inzake de wettelijkheid van deze legitieme inbreuk en of ze werkelijk noodzakelijk is binnen een democratische samenleving;

Indien het Verdrag geen garantie biedt voor het recht voor een vreemdeling om binnen te komen of te verblijven in een land in het bijzonder en indien de staat zijn plicht dient te vervullen aangaande het handhaven van de openbare orde, dan hebben de verdragsaangesloten staten de mogelijkheid om een vreemdeling uit te wijzen die onwettelijk op hun grondgebied verblijft (Abdulaziz, Cabales en Balkandali t/Verenigd Koninkrijk, § 67, 28 mei 1985, serie A no 94, Boujlifa t/Frankrijk, 21 oktober 1997, § 42, Samengevoegde Arresten en beslissingen 1997-VI) ;

Desalniettemin kunnen hun beslissingen terzake, in de mate waarin zij een inbreuk zouden kunnen veroorzaken in een recht beschermd door de paragraaf 1 van het artikel 8, dienen deze als noodzakelijk beschouwd te worden binnen een democratische samenleving, dit wil zeggen, gerechtvaardigd door een dwingende sociale nood en met name, in overeenstemming tot het beoogde legitieme oogmerk (Mehemi t/Frankrijk, 26 september 1997, § 34, Recueil 1997-VI, Dalia tegen Frankrijk, 19 februari 1998, § 52, Recueil 1998-I, Boulif t/Zwitserland, no 54273/00, § 46, EHRM 2001-IX, en Slivenko t/Letland [GC], no 48321/99, § 113, EHRM 2003-X) ;

In dit geval houdt de tegenpartij geen rekening met het nagestreefde evenwicht tussen de dwingende sociale nood en de relevante belangen van het privéleven van de eiser ;

Door geen rekening te houden met de verworven sociale en affectieve banden van de eiser en evenmin met zijn medische situatie, had de tegenpartij geen bevel tot het verlaten van het grondgebied mogen uitreiken ;

Door derhalve te handelen, schendt de tegenpartij het privé- en gezinsleven van de eiser, gevrijwaard door het artikel 8 van het EVRM zoals dit geïnterpreteerd en toegepast werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ;

Gelet op hetgeen hieraan voorafgaat, dient dit middel ernstig en gegrond verklaard te worden.

• schending van het artikel 3 EVRM;

De verwerende partij is niet overgegaan tot een grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van de eiser en heeft niet aangetoond begrip getoond te hebben voor zijn situatie en de zorg heeft gedragen om een rechtvaardig evenwicht te bewerkstelligen tussen het beoogde doel en de inbreuk toegebracht aan zijn privéleven;

Zij heeft een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitgevaardigd aan de eiser alhoewel die ziek is en opgevolgd wordt in België;

Door zo te handelen schendt de tegenpartij niet alleen het artikel 8 van het EVRM zoals hierboven weergegeven maar zij brengt ook op een ernstige wijze een inbreuk teweeg aan de rechtsbepalingen omschreven in het artikel 3 van hetzelfde Verdrag;

Een bevel tot het verlaten van het grondgebied heeft als gevolg dat de vreemdeling de Schengenzone dient te verlaten en daardoor kan dit, desgevallend, gebruikt worden als een middel tot het terugleiden naar de grens op een gedwongen wijze en met een administratieve maatregel waarbij een vrijheidsberoving uitgevoerd zal worden;

Het artikel 3, in combinatie van het artikel 1 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt aan de Staten (en aan hun gerechtelijke instanties en overheden) positieve verplichtingen op ter voorkoming dat een persoon omwille van hun rechtspraak onderhevig zou gemaakt worden aan een onmenselijke behandeling, zelfs indien dit niet opzettelijk van aard is;

Een behandeling die niet verenigbaar is met de menselijke waardigheid kan als vernederend opgevat worden indien zij een welbepaalde ernst vertoont;

Het artikel 3 is van een absolute rechtsgeldigheid;

De eiser is ziek en wordt medisch opgevolgd in België; De tegenpartij nodigt de eiser uit om het grondgebied te verlaten en verontachtzaamt dez nefaste gevolgen waaraan deze laatste omwille van zijn ziekte zou blootgesteld worden ; De uitvoering van de aangevochten beslissing brengt mede dat de eiser zijn medische behandeling zou dienen stop te zetten zonder de zekerheid te hebben een doeltreffende behandeling in zijn land te verkrijgen; Deze situatie zou een onmenselijke en vernederende behandeling teweegbrengen voor de eiser, verboden door het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens ; Verwijzend naar het middel, genomen uit het artikel 3 van het EVRM, is het gepast eraan te herinneren dat dit bepaalt dat « Niemand onderworpen mag worden aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen » ; Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat het verwijderen door een lidstaat een probleem kan vormen jegens het artikel 3 en aldus de verantwoordelijkheid van een mede-ondertekenende Verdragsstaat van het Verdrag in het gedrang kan brengen jegens de bepalingen van dit verdrag, vermits er ernstige en gegronde argumenten voorhanden zijn om te geloven dat de eisende partij, in het land van bestemming, een daadwerkelijk risico zal lopen om onderworpen te zullen worden aan behandelingen in tegenstrijd met het artikel 3; In deze omstandigheden omhelst het artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet van het grondgebied te verwijderen naar dit land (zie : EHRM, 4 december 2008, Y.t/Rusland, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; adde EHRM, 26 april 2005, Mùslim t/Turkije, § 66) ;

Teneinde te oordelen of er ernstige en gegronde argumenten voorhanden zijn om te geloven dat de eisende partij een daadwerkelijk risico op een behandeling verboden door het artikel 3 van het EVRM loopt, is de Raad in overeenstemming met de aanduidingen die het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft aangewezen. In dit opzicht heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat, teneinde het voorhanden zijn van het risico op een slechte behandeling aanwezig is, het gepast is de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de eisende partij naar het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de eisende partij (zie EHRM, 4 december 2008, Y t/Rusland, §78 ; EHRM Saadi t/Italië ; §§ 128-129 ; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t/Verenigd Koninkrijk, §108 in fine) ; In dit geval dienen wij vast te stellen dat de eisende partij bij haar asielaanvraag aanspraak heeft gemaakt op de noodzaak om medisch opgevolgd te worden in België en hierbij toonde zij ook de concrete omstandigheden eigen aan haar geval aan;

De houding van de tegenpartij is totaal verboden door het EHRM want haar rechtsbepalingen omvat in het artikel 3 van het EHRM leggen aan België de verplichting op om, zoals blijkt uit een rechtspraak van de bevoegde Raad in het Arrest n°14736 van 31/07/2008 : « De Raad wenst in dit opzicht te benadrukken dat het respecteren van de fundamentele rechten die door diverse internationale rechtsinstrumenten waartoe de Belgische Staat gehouden is en waarbij zij gehouden is te verzekeren dat die beschermd worden zoals het een deelnemende Staat aan het Verdrag betaamt, primordiaal is. In overeenstemming met een vaststaand rechtsprincipe uit het internationale recht dienen de staten het recht op de controle van het binnenkomen, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te behouden. Het uitoefenen van dit soevereine recht kan desgevallend problemen opleveren indien er ernstige en gegronde argumenten zijn om te geloven dat de verwijdering van de betrokkene een schending van een erkend fundamenteel mensenrecht, erkend door een internationaal rechtsapparaat en met een direct effect zou uitmaken (EHRM : Arrest Soering t/Verenigd Koninkrijk van 7 juli 1989 en Arrest Chahal t/Verenigd Koninkrijk van 15 november 1996).

Desgevallend, kan de politiemacht toebedeeld door het artikel 7 van de wet van 15 december 1980 enkel als effect hebben dat de administratieve overheid zich zou vrijmaken van het respecteren van de internationale verplichte rechtsregels waaraan zij zich te houden heeft.

Bij dergelijke verplichtingen bevindt zich met name ook het beschermen van de rechten, gevrijwaard door de artikelen 3 en 8 van de Conventie tot de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, die een direct effect hebben en bijgevolg in staat zijn om zelf rechten aan particulieren toe te kennen waarvan deze laatsten kunnen gebruik maken in hun betwistingen jegens de administratieve of gerechtelijke overheden onderhevig zijn zonder dat enige bijkomende interne maatregel noodzakelijk zou zijn met dit oogmerk. De voorheen vermelde overheden zijn derhalve gehouden, geval

per geval, de reglementaire of wetsbepaling naast zich neer te leggen indien deze in tegenstrijd zou zijn met deze doctrines (in deze zin, zie met name : RvS, Arrest n° 168.712 van 9 maart 2007).

Hieruit spruit voort dat de administratieve overheid slechts een automatische toepassing van het betrokken artikel 7 van de wet kan uitvoeren indien de betrokkene op voorhand staat heeft gemaakt, in een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning op grond van het artikel 9, alinea 3, van dezelfde wet, van ernstige en gegronde aanwijzingen van een mogelijke schending van een erkend fundamenteel mensenrecht met een direct effect in België. In een dergelijk geval, is de Raad derhalve bevoegd vermits de eisende partij in duidelijke en grondig omschreven bewoordingen dit in zijn verzoekschrift heeft geformuleerd teneinde de toepassing van het betrokken artikel 7 te omzeilen » (n°14736 van 31/07/2008) ;

Overigens dient de aangevoerde argumentering juridisch toelaatbaar zijn, wat niet het geval is, gelet op de aanhef van de voorheen vermelde rechtspraak;

Het terugsturen van de eiser in deze omstandigheden zou in tegenstrijd zijn met het artikel 3 van het EVRM en het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Het argument van de tegenpartij volgens het welke « de betrokken persoon heeft reeds het voordeel van een internationale bescherming in Italië en zal dus niet teruggestuurd worden met dwang naar zijn land van oorsprong » verandert niets aan het vaststellen van de schending van het artikel 3 van het EVRM;

Betreffende omstandigheden aangaande de levensomstandigheden van vluchtelingen in Italië blijkt uit verschillende samenlopende bronnen het volgende :

Duizenden migranten worden nog altijd uitgebuit in het werkmilieu en leven in informele wijken in belabberde omstandigheden. Deze personen worden eveneens blootgesteld aan racistische en xenophobe aanvallen. In april werden drie Afrikaanse werklieden die met de auto rondreden in de nabijheid van hun woonplaats te Rignano Garganico, in de provincie Foggia het doelwit van gerichte gewerschoten vanwege onbekende personen die zich in een ander voertuig bevonden. Twee onder hen werden gewond, waarvan één ernstig. De overheid voerde een onderzoek uit. In oktober, na een bezoek, merkte de Werkgroep aangaande de Mensenrechten en andere transnationale maatschappijen en ondernemingen (NGO) op dat tewerkgestelde migranten in de landbouwsector, alsmede de kledingsnijverheid en de transportsector terechtkwamen in een vicieuze cirkel van misbruik, dienstverlening om schulden af te lossen en schendingen van hun mensenrechten.

In mei pleegde Moussa Balde, afkomstig uit Guinea, zelfmoord gedurende zijn gevangenschap in het Centrum voor Repatriëring van Turijn. Het handelde hem hier om het zelfde sterfgeval in een centrum van deze soort sinds juni 2019. De overheid lieten de procedure tot uitwijzing voorrang verlenen op zijn gezondheid, daar waar hij het slachtoffer geweest was van een gewelddadige agressie vanwege drie Italianen. Het geïsoleerde blok waar hij vastgehouden werd werd gesloten in september op aanbeveling van Garant.

Tout ce qu'il faut savoir sur les droits humains en Italie - Amnesty International Amnesty International
De Italiaanse wetgeving garandeert, tenminste op papier, een onthaal voor alle asielaanvragers. Desalniettemin, in een aantal welbepaalde gevallen ,is geen enkel onderdak verleend door de regering en de situatie is bijzonder gespannen in de grote steden. In de CARA, zijn er slecht 2000 plaatsen beschikbaar en, bijgevolg, kunnen niet alle asielaanvragers toegang verkrijgen tot een logement. Deze personen hebben noch een onderdak, noch toegang tot de levensnoodzakelijke voorzieningen zoals voeding en persoonlijke hygiëne. De wet voorziet in deze gevallen een financiële bijstand die niet concreet verstrekt wordt. Anders gesteld, de wachttijd tussen het neerleggen van de aanvraag tot het verkrijgen van internationale bescherming en het ogenblik waarop de aanvrager een logement kan verkrijgen kan verschillende dagen tot verschillende maanden

in beslag nemen. Veel asielaanvragers blijven in werkelijkheid verstoken van eender welke hulp en eindigen op straat in een toestand van extreme armoede.

Le traitement des demandeurs d'asile en Italie (openedition.org)

La condition des réfugiés reconnus en Grèce et en Italie - NANSSEN (nansen-refugee.be)

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen twijfel over bestaan dat een terugkeer van de eiser naar Italië hem zal blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen;

Zonder twijfel zal hij terugvallen op het leven op straat zonder tewerkstelling en aldus zullen zijn levensomstandigheden in Italië gegarandeerd terug de kop opsteken, rekening houdende met de omstandigheden eigen aan zijn persoonlijke situatie die een uitzonderlijke ernst weerspiegelt, daarbij een schending uitmakend van het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van de CDFUE. Zwitserland verzet zich overigens tegen elke terugsturing naar Italië.

De omstandigheden aangaande het onthaal, het logement, de toegang tot diverse diensten en de integratie zijn de belangrijkste problemen die de asielaanvragers ervaren alsmede de begunstigden van

internationale bescherming in Italië. Het decreet Salvini, trad in werking in 2018 om de wet aangaande de immigratie te versterken en is doorspekt van nefaste gevolgen. De aangebrachte wijzigingen door zijn opvolgster Luciana Lamorgese hebben in de praktijk nog niet tot opmerkbare verbeteringen geleid. Omwille van ernstige gebreken in het asielsysteem van Italië heeft Zwitserland moeten verzaken aan het overdragen van asielaanvragers naar Italië.

Het aantal gespecialiseerde plaatsen voor invalide personen, fysiek of mentaal is sinds jaren ontoereikend.

De situatie van vluchtelingen in Italië is problematisch op velerlei vlak, onder andere in de toegang tot psychologische behandelingen. In een rapport dat vandaag werd gepubliceerd, heeft de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen (OSAR) de situatie van nabij onderzocht. Zij vestigt de aandacht op de gebreken van het onthaalsysteem in Italië en raad de overdracht van personen die psychische problemen hebben naar Italië af.

L'OSAR déconseille les transferts de personnes souffrant de problèmes psychiques vers l'Italie

Het is tevens opmerkelijk vast te stellen dat andere Europese landen zoals Duitsland, dezelfde politiek voeren jegens asielaanvragers zoals de eiser, omwille van de extreme gebreken op materieel vlak in Italië;

De Hogere Administratieve Rechtbank van het Land Nordrhein-Westfalen heeft het beroep van een vluchteling erkend in Italië goedgekeurd alsmede een asielaanvrager die vertrokken was in Duitsland om daar een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Zij was van oordeel dat deze mensen niet doorgestuurd mochten worden naar een land waarvan het onthaalsysteem te wensen overlaat. De Rechtbank baseert met name zijn vonnissen op het rapport dat de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan de Vluchtelingen (OSAR) aan Italië had besteed en op de inlichtingen die zijzelf had opgevraagd.

Zij rechtvaardigt haar beslissingen omwille van het risico van «een extreme materiële nood» waaraan de betrokkene zouden blootgesteld worden in het geval van een doorsturing naar Italië en dit, «onafhankelijk van hun wil en hun persoonlijke beslissingen». De twee eisers zouden er geen logement, noch werk gevonden hebben want in Italië is er geen enkel sociaal netwerk. Ondanks de wijziging van het decreet Salvini van 2018, en zij hebben, volgens het oordeel van de rechtbank, geen recht meer op onderdak. Volgens haar is effectief de hervorming van december 2020 niet uitgemond op een afschaffing van de richtlijnen die het verlies van het recht op onderdak in een onthaalcentrum regelden. De Italiaanse overheid ging verder met de toepassing daarvan voor de asielaanvragers en voor de rechthebbenden op internationale bescherming in tenminste 100 000 gevallen in de loop van vier jaren.

Décision de justice en Allemagne : pas de transferts vers l'Italie (osar.ch)

De hierboven vermelde artikelen dateren respectievelijk van 2021 en februari 2022 en zijn sluitend betreffende de eiser.

Overigens is het gepast erop te wijzen dat het ontoereikende onderzoek van de tegenpartij aangaande de levensomstandigheden in Italië en de «onmenselijke of vernederende levensomstandigheden» die de eiser had ondergaan in dit land, door haar geminimaliseerd werden alsmede de geweldfeiten waarmee hij geconfronteerd werd alsmede het ontberen van een effectieve internationale bescherming die hij overigens had verkregen.

Aldus, ten gevolge van zijn verblijf in Italië werd de eiser geconfronteerd met talloze problemen op het vlak van veiligheid en de doelmatigheid van zijn statuut, toegang tot onderdak, toegang tot werkgelegenheid, toegang tot onderwijs en integratie, het recht op sociale bijstand en de toegang tot medische zorgverlening. Hij besluit hieruit dat hij op geen enkele wijze het voordeel kan verkrijgen van een effectieve bescherming in Italië.

Al deze rapporten zijn een bewijs van het risico om slachtoffer te worden (opnieuw) van levensomstandigheden die vernederend, zo niet onmenselijk zijn omwille van het feit van de drastische inkrimping van sociale en economische rechten voor migranten en vluchtelingen in Italië waarbij ook de domeinen inzake het verschaffen van logement en gezondheidszorg, samen met racisme en xenofobie die aldaar heerst wat zich met name vertaalt in de vijandige en intolerante houding van de ambtenaren aldaar. Hiervan vertrekkende, is er wel degelijk een risico inzake een schending van het artikel 3 EVRM in het geval van een terugsturing van de eiser naar Italië;

Gelet op hetgeen hieraan voorafgaat, zijn er ernstige redenen om te geloven dat er in Italië systematische gebreken voorhanden zijn in de behandeling van vluchtelingen waardoor een risico op een onmenselijke

of vernederende behandeling in de zin van het artikel 4 van het Charter voor de fundamentele rechten van de Mens van de Europese Unie wordt tweegebracht;

De hierboven geciteerde verslagen wijzen onbetwistbaar erop dat een overdracht van de eiser naar Italië een schending van het artikel 3 van het EVRM zou tweebrengen alsook indien hij naar zijn land van herkomst zou teruggestuurd worden;

Rekening houden met als deze weergegeven elementen, dient dit middel als ernstig en gegrond beoordeeld te worden.

Het is aldus aangeraden om de betrokken beslissing allereerst te schorsen en vervolgens te annuleren."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt vooreerst dat zij lijdt aan een medisch aandoening, maar in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden blijkt uit de bestreden beslissing dat het bestuur op dit punt wel degelijk heeft gemotiveerd:

"Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde medicatie te nemen om te slapen en legde bij het CGVS een ziekenhuisopnameattest voor van het Sint-Jan ziekenhuis te Brussel d.d. 20/04/2022. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien

hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen."

De verzoekende partij stelt daar in haar enig middel enkel de loutere bewering tegenover dat zij aan een ernstige pathologie lijdt waarvoor zij opgenomen dient te worden in het ziekenhuis en een medische opvolging behoeft. Zij brengt hiervan echter zelfs geen begin van bewijs bij en dit terwijl de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf al aangaf dat zij niet in het bezit is van enige stukken op dit punt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening zou gehouden hebben met de elementen die betrekking hebben op de beweerde problematiek van de verzoekende partij. Zij maakt een bestaande medische problematiek ook helemaal niet aannemelijk en verschaft bovendien geen enkele concrete informatie hieromtrent. De Raad merkt verder op dat, waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, uit niets blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat het in casu inderdaad zou gaan om een gebonden bevoegdheid. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij het bestuur heeft gevraagd om de termijn om het grondgebied te verlaten te verlengen, noch dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, zoals de verwerende partij terecht insinueerde in de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of

familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Waar de verzoekende partij verder argumenteert dat volgens haar haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat zij zich opnieuw beperkt tot loutere beweringen, waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. De verzoekende partij kan vanzelfsprekend slechts dienstig de schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoeren wanneer zij ook het bestaan van een dergelijk privéleven aannemelijk maakt. De verzoekende partij maakt de schending van enig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De Raad stelt verder vast dat de Commissaris-generaal op 29 september 2022 het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming genoot in Griekenland. De Commissaris-generaal motiveerde onder meer als volgt:

“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw documenten en verklaringen, blijkt dat u reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk, Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

Het door de verzoekende partij hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 287 897 van 21 april 2023. Waar de verzoekende partij nu een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal hieromtrent reeds uitvoerig heeft gemotiveerd in zijn beslissing van 29 september 2022. Hij kwam tot de conclusie dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM voor handen is bij een terugkeer naar Italië, wat bevestigd werd door de Raad en voormeld arrest. De verzoekende partij had de kans de motieven van de Commissaris-generaal te betwisten in de procedure in beroep bij de Raad, wat zij ook deed, maar haar beroep werd verworpen. Deze beslissing van de Commissaris-generaal is dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig. De verzoekende partij lijkt de huidige procedure te willen gebruiken om opnieuw beroep in te stellen tegen dezelfde beslissing van de Commissaris-generaal, minstens tegen de motieven die in deze beslissing zijn opgenomen en die betrekking hebben op het gebrek aan risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Italië. De motieven die de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 29 september 2022 heeft opgenomen en die betrekking hebben op het eventuele risico op schending van artikel 3 van het EVRM zijn zeer uitgebreid en luiden als volgt:

“In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socioeconomische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze

bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst moet verwezen worden naar de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië.

U verklaarde dat een positieve beslissing werd genomen inzake uw asielaanvraag (notities persoonlijk onderhoud dd. 30 augustus 2022 (verder 'notities'), p. 7). Ook uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de Italiaanse asielinstanties u de subsidiaire beschermingsstatus toekenden (zie groene map 'documenten' – stukken 1, 3). U vertelde dat uw Italiaanse documenten in Brussel gestolen werden (notities, p. 16). Er moet worden vastgesteld dat de afwezigheid van verblijfsdocumenten niet betekent dat uw beschermingsstatus niet meer geldig zou zijn. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Er werd verder opgemerkt dat u Italië niet verliet uit van een vrees voor vervolging of ernstige schade. Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen van het keukenpersoneel in het opvangcentrum waar u verbleef. Zo bleek u niet in staat uw vervolgers op concrete wijze te identificeren. Tijdens uw eerste interview op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) sprak u steeds over "ze": "ze wilden mij vermoorden. Ze volgden mij overal. Ze deden dingen in mijn eten [...]. Ze zijn duivels" (verklaring DVZ dd. 21 februari 2022, vraag 33).

Er werd gevraagd welke personen u bedoelde, waarop u antwoordde: "iedereen, de Italianen, de politieagenten" (ibid.). Ook op de zetel van het CGVS sprak u aanvankelijk enkel over "ze". Pas nadat u aangespoord werd om specifieker te zijn, identificeerde u de Italiaanse koks in het opvangcentrum als uw vervolgers (notities, p. 13). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud verviel u terug in vaagheden door te herhalen dat "ze" u willen vermoorden in Italië (notities, p. 17). Er kunnen toch meer nauwkeurige verklaringen verwacht worden van een persoon die zijn gastland verliet omwille van een vrees om vergiftigd te worden. In dit verband wordt nog verwezen naar het feit dat u bijna twee jaren in hetzelfde centrum woonde en uw vervolgers op vrijwel dagelijkse basis ontmoette in de cafetaria. Het mag dan ook niet verbazen dat u tijdens een eerder interview uw terugkeervrees niet kon omschrijven. U beantwoordde de desbetreffende vraag met: "ik denk dat er mij niets gaat gebeuren, maar ik weet het niet echt" (vragenlijst CGVS dd. 18 mei 2022, vraag 3.4). U legde eveneens bevreemdende verklaringen af over uw lichamelijke reactie op het eten van vergiftigd voedsel. U sprak over dagenlang slapen, over "iets" dat uit uw neus en mond kwam, en over "iets" dat door uw borstkas van links naar rechts bewoog zodra het donker werd (notities, p. 8). Er werden geen medische documenten neergelegd die uw verklaringen omtrent uw symptomen zouden kunnen staven. U gaf wel aan dat u zich niet uzelf voelde ten tijde van uw vertrek uit Italië (notities, p. 12). Uw lichamelijke klachten verdwenen nadat u in België werd behandeld, onder meer door een psycholoog en psychiater (notities, p. 9). Uw verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen lijken niet voort te vloeien uit een gegronde vrees voor vervolging, maar uit een medisch-psychische problematiek waarvoor u intussen behandeld werd. Er moet besloten worden dat uw vage, lacunaire en incoherente verklaringen omtrent de vergiftigingspogingen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees ondermijnen. In dit verband wordt nog verwezen naar de stempel in uw Italiaans vluchtelingenpaspoort. In tegenspraak met uw verklaard vertrek uit Italië in november 2017, bleek u zich eerder dat jaar in Engeland te hebben bevonden. Uw paspoort werd op 27 juli 2017 bestempeld te Stansted, een luchthaven nabij Londen (zie groene map 'documenten' – stuk 1). Het door u neergelegde vluchtelingenpaspoort bevat tevens een stempel van de Belgische immigratiedienst, gedateerd op 30 januari 2018. U verklaarde dat u zich reeds sinds 29 november 2017

in België bevond (notities, p. 7). U verbleef aldus minstens vier jaren op Belgisch grondgebied alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 28 januari 2022. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in de Europese lidstaat waar hij over een beschermingsstatuut beschikt en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Uw laattijdige asielaanvraag heeft een negatieve impact op de ernst en gegrondheid van uw vervolgingsvrees.

Verder blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. Deze situatie voldoet echter niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Wat uw toegang tot de arbeidsmarkt betreft, blijkt dat u solliciteerde bij een aantal horecazaken, fabrieken en supermarkten. Vervolgens trachtte u inkomsten te verwerven door uw activiteiten als straatverkoper en autowasser (notities, p. 13-14). Hierbij werd u telkens tegengehouden door de Italiaanse politie. Tot slot weigerde het centrupersoneel u te betalen voor uw schoonmaakdiensten van

het afgelopen jaar (notities, p. 12). Uw vertrek uit Italië was deels ingegeven door de moeilijkheid om er een wettelijk inkomen te verwerven. In dit verband wordt opgemerkt dat uw zoektocht naar een baan in de industrie, horeca of verkoop slechts enkele dagen in beslag nam. U ondernam geen verdere stappen. U schreef zich niet in bij interimkantoren en zocht niet naar organisaties die vluchtelingen in uw positie zouden kunnen bijstaan (notities, p. 15). Het feit dat u geen vaste baan werd aangeboden in de elf maanden na de ontvangst van uw positieve beslissing, impliceert niet dat u in afwachting van een arbeidsinkomen geen beroep kon doen op steunmaatregelen, noch dat u in de onmogelijkheid verkeert om in de toekomst werk te vinden. In verband met huisvesting verklaarde u bijna twee jaar lang in asielcentra te hebben verbleven. Zelfs nadat u het statuut van subsidiair beschermde verkreeg, kon u nog maandenlang in het centrum wonen. U diende het centrum te verlaten na de onenigheid tussen u en een medewerkster over de uitbetaling van uw schoonmaakdiensten. Een aantal dagen later vertrok u naar België (notities, p. 12). U hebt aldus geen enkele poging ondernomen om een woning te vinden. Evenmin zocht u naar organisaties die u eventueel zouden kunnen bijstaan. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor u, een begunstigde van internationale bescherming, onmogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen in geval van terugkeer.

Uw eerdere ervaringen als werkloze statushouder zijn illustratief van een preciaire situatie, waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden moeten worden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Italiaanse statushouders. Hierbij is het aan u om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar Italië, wegens uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Uit uw profiel en persoonlijke situatie kan geen bijzondere kwetsbaarheid worden afgeleid. U bent immers een jonge man die voldoende zelfredzaam is om illegale reizen naar en door Europa te ondernemen. Daarnaast beschikt u over een diploma secundair onderwijs en een zekere kennis van de Italiaanse taal (notities, p. 5). U zei geen Italiaans te spreken, maar er werd vastgesteld dat u twee jaren in Italië leefde en er taallessen volgde. U vertelde uw kennis van het Italiaans verleerd te zijn omwille van uw lang verblijf in België (notities, p. 14). Intussen heeft u in België een beetje Frans geleerd, zonder daarvoor taallessen te hebben gevolgd (notities, p. 5). Zodoende kan gesteld worden dat u over de capaciteiten beschikt om u zich de Italiaanse taal (opnieuw) machtig te maken.

Er moet worden besloten dat u, in het licht van uw moeilijkheden, onvoldoende aantoont dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. U heeft inderdaad een aantal pogingen ondernomen om een inkomen te verwerven. Toch heeft u geenszins alle mogelijke middelen benut die er voor u, een begunstigde van internationale bescherming in Italië, voorhanden zijn. In dit verband wordt verwezen naar de aanvraag van sociale huisvesting, financiële bijstand, loopbaanbegeleiding alsook het contacteren van zowel gouvernementele als nietgouvernementele instanties. Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas omtrent de vergiftigingspogingen van het centrupersoneel. Uw persoonlijke situatie voldoet aldus niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Gelet op wat voorafgaat, wordt besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De vier stukken, die u voorlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw Italiaanse verblijfs- en reisdocumenten (zie groene map 'documenten' – stukken 1, 2, 3) zijn indicatief van de geldigheid van uw beschermingsstatuut in Italië en de wettelijkheid van uw verblijf aldaar. Uw statuut wordt noch door uzelf noch door het Commissariaat-generaal betwist. Het attest van uw opname in de Kliniek Sint-Jan te Brussel (ibid. – stuk 4) ondersteunt uw verklaringen omtrent uw medische behandeling in België, maar toont niet aan dat u Italië verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Daarnaast wordt benadrukt dat gezondheidsproblemen an sich geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid, omwille van uw eerdere gezondheidsproblemen, doet hieraan geen afbreuk. U toont namelijk niet aan dat deze potentiële kwetsbaarheid het u dermate bemoeilijkt om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen, dat er een ernstig risico ontstaat dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Op basis van artikel 57/5 quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid geboden opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Na het persoonlijk onderhoud ontving het CGVS op 12 september 2022 uw schriftelijke opmerkingen. Deze hebben betrekking op de schrijfwijze van een Nigeriaans dorp en Brussels ziekenhuis alsook op de leuzen die de Italiaanse burgers op hun kledij droegen. Uw opmerkingen werden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar konden bovenstaande conclusies niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Nigeria."

De Raad oordeelde in zijn arrest van 21 april 2023 verder onder meer als volgt:

"Het komt daarentegen niet aan verweerder toe om bijkomende onderzoeksdaden te stellen, laat staan om de mogelijkheden voor verzoeker om onderdak, werk en gezondheidszorg te vinden, uiteen te zetten, gezien de bewijslast aangaande actualiteit en/of effectiviteit van de verleende EU-bescherming (die vermoed worden) bij verzoeker berust.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn/haar fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Italië een beschermingsstatus heeft, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook

de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socioeconomische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijking van nationale socioeconomische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

De Raad beklemtoont dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Italië. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië werd verleend te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

2.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat er geen informatie voorligt die van aard is om te garanderen dat de slechte behandeling die hij heeft ondergaan zich niet zal herhalen bij terugkeer, dat de bescherming die aan verzoeker is geboden niet doeltreffend is, dat er geen informatie werd in overweging genomen met betrekking tot de behandeling van vluchtelingen in Italië en naar algemene landeninformatie verwijst waarin de tekortkomingen van de Italiaanse autoriteiten bloot worden gelegd, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat er in Italië sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 91). Verzoekers persoonlijke ervaringen en kenmerken zijn bijgevolg evenzeer belangrijk.

Wat verzoekers persoonlijke omstandigheden betreft, oordeelde de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze dat: (...)

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

Verzoeker klaagt in het verzoekschrift aan dat hij in Italië onderhevig was aan vergiftiging in het centrum waar hij was ondergebracht, dat hij was mishandeld en op verschillende momenten door de politie ondervraagd en dit in volstreekte ontbering en zonder basisverzorging.

Hij komt echter niet verder dan het louter op algemene wijze herhalen van reeds afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn situatie in Italië, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, doch doet hiermee geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vergiftiging werd terecht geoordeeld dat hier geen geloof aan kon worden gehecht.

Ook toont verzoeker in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Zo heeft verzoeker slechts beperkte stappen genomen in de zoektocht naar werk en een woning zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker schreef zich niet in bij interimkantoren en zocht niet naar organisaties die vluchtelingen in zijn positie zouden kunnen bijstaan. Ook kon verzoeker na het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus nog maandenlang in het centrum wonen en vertrok hij pas na een onenigheid over de uitbetaling van schoonmaakkdiensten.

Verzoeker verwijst naar zijn “zware ziekteverschijnselen op psychisch vlak” waarvoor hij opgevolgd wordt in België en naar algemene informatie waaruit blijkt dat het ten laste nemen van dergelijke patiënten niet gegarandeerd is in Italië.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in België een psycholoog en psychiater is beginnen te zien en medicatie kreeg. Verzoeker legt echter geen enkel objectief stuk neer waaruit blijkt dat dit momenteel nog steeds het geval is en dat verzoeker thans met psychische problemen kampt en opvolging nodig is. Overigens werd verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek bevraagd naar zijn gezondheidstoestand, waarop hij enkel verklaarde slaapproblemen te hebben en hiervoor medicatie te nemen, hetgeen hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde (Verklaring DVZ, vraag 32; Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in Italië zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die eenzelfde profiel vertoont als verzoekende partij (onder meer omwille van de toestand op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, bijstand, onderwijs, gezondheidszorg, discriminatie en racistisch geïnspireerde incidenten) zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus in concreto en aan de hand van zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken. Hij blijft hier echter in gebreke zoals in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Verzoeker brengt geen concrete en valabele elementen of argumenten bij die desbetreffende concrete vaststellingen aangaande zijn persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië in een ander daglicht kunnen stellen.

De stelling dat er in Italië een drastische inzinking voorhanden is inzake de sociale en economische rechten voor migranten en vluchtelingen die vooral op het vlak van onderdak en gezondheidszorg zich laat voelen alsmede aspecten inzake racisme en xenofobie behelzen, kan hiertoe dan ook niet volstaan. Overigens moet er op worden gewezen dat de situatie van statushouder niet zonder meer kan gelijkgesteld worden met deze van een vluchteling.

Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat de bescherming die hem in Italië werd verleend niet effectief of ontoereikend is en dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aldus kan uit verzoekers verklaringen niet worden afgeleid dat hij, door het systematisch onvermogen van de Italiaanse overheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Italië.

Een verwijzing naar Duitse rechtspraak is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.”

Het is duidelijk dat de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene bronnen, die geen betrekking hebben op haar eigen specifieke situatie, voormelde uitgebreide motiveringen over de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Italië niet kunnen weerleggen. Zoals hierboven reeds aangehaald lijkt de verzoekende partij met haar betoog op dit punt opnieuw de motieven

van de Commissaris-generaal in de beslissing van 29 september 2022 te willen betwisten. In dit opzicht is het betoog van de verzoekende partij niet dienstig en dus niet ontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU